

Fremover kan man i helt særlige tilfælde se bort fra, hvis en forsikringstager har afgivet urigtige oplysninger. Det lyder måske umiddelbart underligt, at en konservativ kan støtte det, og det kan vi selvfølgelig også kun under de forudsætninger, der er anført i lovforslaget, nemlig at det er urigtige oplysninger, man er kommet til at give uagtsomt – man var altså ikke klar over, at det faktisk ikke var hele sandheden, man fortalte – at den forkerte oplysning, man har afgivet, ikke har nogen sammenhæng med den konkrete forsikringsbegivenhed, men at den altså er afgivet om noget helt andet, og at vedkommende kun har udvist en ringe grad af uagtsomhed. Hvis det har været tilfældet, så synes vi, det er rimeligt, at der alligevel kan blive mulighed for at anvende forsikringen.

Vi synes også, det er en god idé at have den særlige ting, man kalder en genoplivningsregel. Det lyder jo indviklet, men jeg har selv lært at forstå, hvad det betyder. Man kan eksempelvis have mistet sin forsikring, fordi man ikke har betalt præmie, og det er jo fair nok – når man ikke betaler for ydelsen, kan man heller ikke få den – men det kan i enkelte tilfælde være sket på en sådan måde, at det er undskyldeligt. Man kan tænke sig den enlige folkepensionist, som 3 dage, før han skal betale sin præmie – og han var ellers klar til at betale den, han har orden i sagerne og tjek på det hele – kommer ud for et trafikuheld og bliver indlagt på hospitalet, og dér ligger han 5 eller 6 uger, det er ham, der ordner økonomien derhjemme, for han er enlig, ja, så ville det jo være urimeligt, synes de fleste af os, at forsikringen så er bortfaldet, mens han har ligget på hospitalet og af gode grunde ikke har haft tid og kræfter til at tænke på at betale sin forsikring. Så i sådanne og tilsvarende tilfælde synes vi, det er en god regel, og derfor kan vi helt tilslutte os den.

Lad mig så slutte med det, der har været det store debateme: opsigelse af en forsikring med kortere varsel. Der indrømmer jeg blankt, at jeg ikke kan forstå reaktionerne fra et antal partier, for vi er jo alle enige om, at det skal være en mulighed, og det bliver nu indført på den ene eller den anden måde. Vi prøver med det, som man, da jeg var dreng, i Flemming-bøgerne kaldte »kærlighedens stærke arm«. Forsikringsselskaberne har jo selv sagt, at det synes de også, og de har givet tilsagn om, at det vil de ordne inden for det næste år. Justitsministeren har forklaret, hvad det betyder, og det betyder, at det store flertal af alle forsikringsselskaber på alle basis-

områder skal give en markant kortere opsigelsesfrist, eksempelvis noget i stil med 1 måned. Hvad vil vi så mere?

Ja, der er nogle, der alligevel tilsyneladende stadig væk – jeg havde nær sagt et eller andet, jeg ikke må sige – under alle omstændigheder ønsker, at vi skal lovgive. Hvorfor er man så interesseret i at lovgive, hvis folk selv gør det nødvendige? Har vi ikke love nok i det her land?

Lad mig nævne et eksempel: Jeg tror, de fleste af os synes, det nærmest er en menneskeret, at man her i Danmark tidligt om morgenen kan gå hen til sin bager og købe frisk morgenbrød og basser og tage dem med på arbejde. Vi har over 1.000 bagermestre i Danmark, og de fleste åbner kl. 5, 6 eller senest 7. Det fungerer fint. Der er sikkert også nogle her i salen, der synes, det skulle stå i loven, at alle bagermestre skal åbne om morgenen, men hvorfor skulle vi dog lovgive om det, når de gør det i forvejen?

Og her: Hvis de løser det selv, hvorfor skal vi så lovgive, specielt når ministeren har sagt, at hvis de ikke selv løser det, skal vi nok klare det. Hvad vil man mere fra oppositionens side?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Tja, når man kan få det ønske, at man gerne vil have det her slået fast allerede i lovgivningen, så er det jo nok, fordi der ligger en stribe bitre erfaringer igennem årene bagud, bitre erfaringer med, hvor svært det er, når man beder brancher om f.eks. at leve op til god skik m.v. og prøve at få mindelige aftaler.

Jeg vil sige, at det ville have været noget andet, hvis det tilsagn, der lå, om, at man nu selv vil indføre det, var nærmere specificeret – det er noget af det, vi efterlyser – men ministeren har ikke specificeret det nærmere end til at sige: Hvis ikke det er tilfredsstillende ... Det synes vi ikke er godt nok, for det er et diffust begreb. Hvad er tilfredsstillende? Hvor meget skal der til, hvor lidt skal der til?

Derfor er det, vi har et ønske om at sige: Lad os få fastlagt reglerne, og lad os få fastlagt, hvad det er, vi lægger i »tilfredsstillende«, og kan vi det, kan vi såmænd også lige så godt sige: Jamen så lad os fastlægge retningslinjerne, sådan at alle forbrugere ved, hvad der er deres ret. Vi synes egentlig, det er ganske udmærket, hvis forbrugerne får en mulighed for at sige deres forsikringer op med kort varsel.

Jeg tror, den form for konkurrence ville være god for forbrugerne, og jeg troede egentlig også,